

že Boží absolutnost – absolutní charakter Boží lásky – relativizuje vše ostatní, včetně smrti. Má víra v Boha (Boha lásky bez hranic) vylučuje víru v absolutnost smrti, v konečné vítězství smrti nad životem. Má víra a naděje stojí

na důvěře v Ježíšovo slovo: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, nezemře navěky.“ Jak se to stane, nevím. Nechám se překvapit. Amen.

Mons. Tomáš Halík

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 23 9. listopadu 2025

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Farnost
sv. Petra a Pavla

AKTUALITY

ZKOUŠKY CHRÁMOVÉ SCHOLY

Pondělí	10. 11.	19.30	u Krausových
Středa	19. 11.	19.30	u Krausových
Středa	26. 11.	19.30	u Krausových

ÚKLID KOSTELA

V sobotu 15. 11. od 9.00 h se uskuteční úklid děkanského kostela. Prosíme všechny, kteří mohou, aby přišli pomoci.

SLAVNOST JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE VE FARNOSTI

V neděli 23. listopadu na slavnost Ježíše Krista Krále bude v děkanském kostele v Semilech výjimečně mše sv. až **v 10.00 hodin**. Celebrovat ji bude apoštolský nuncius v České republice **arcibiskup Mons. Jude Thaddeus Okolo**.

Mons. Okolo se narodil 18. prosince 1956 v Kano v Nigérii. Na kněze byl vysvěcen arcibiskupem Francisem Arinzem 2. července 1983. Byl přidělen k římské kúrii, kde v letech 1984–1986 pracoval v oblasti mezináboženského dialogu. Poté absolvoval postgraduální studium v Římě a získal doktorát z kanonického práva a diplom z diplomatických studií. Od roku 1990 působí v diplomatických službách Svatého stolce. Od roku 2008 je arcibiskupem a zastával funkci apoštolského nuncia v několika zemích (Středoafriická republika, Čad, Portoriko, Irsko). Od roku 2022 je apoštolským nunciem v České republice.

Kromě rodné igboštiny (a hauštiny, která je jazykem oblasti, ze které pochází) hovoří plyně anglicky, francouzsky, italsky, španělsky, německy a také částečně česky.

DUCHOVNÍ OBNOVA V BOZKOVĚ

Srdečně zveme do Bozkova na tradiční duchovní obnovu **v termínu 28.–30. 11. 2025 na téma S Pannou Marií na cestě naděje**. Duchovní obnovu povede P. Mgr. Tomasz Dziedzic, farář z Rovenska pod Troskami. Z

Začátek v pátek mší svatou v 18.00 h, končí se v neděli obědem.

Hlásit se můžete telefonicky (730 102 307) nebo e-mailem (kuman@dltm.cz) **do 17. listopadu!**

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 10. 11. – 23. 11. 2025

10. 11. Po Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve

11. 11. Út Památka sv. Martina, biskupa

KA 18.00 za ++ Zdenku Hainovou a Standu Zákouckého

12. 11. St Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka

KA 08.00 za zdraví pro manžele

13. 11. Čt Památka sv. Anežky České, panny

KA 08.00 za Boží požehnání a dar víry pro vnoučata

14. 11. Pá KA 18.00 za † bratra (u příležitosti nedožitého 70 let)

15. 11. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za † Vendelína

16. 11. Ne 33. neděle v mezidobí

KO 08.30 za † Josefa Karmáška, za Ivonu Novotnou, matku a manžela, a za † Vladimíra Zacieše

CH 15.00 na úmysl

17. 11. Po Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice

18. 11. Út KA 18.00 na úmysl

19. 11. St KA 08.00 na dobrý úmysl

20. 11. Čt KA 08.00 za † Františka Holuba a za živé a ++ z rodů

21. 11. Pá Památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

KA 18.00 za † maminku

22. 11. So Památka sv. Cecílie, panny a mučednice

DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za † Cecílii Novotnou, manžela a živou rodinu

23. 11. Ne Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE

KO 10.00 za ++ Milicu Karmáškovou a Jana Hlavíka

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 6. listopadu 2025. Uzávěrka následujícího čísla: 20. listopadu 2025. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

CO NÁS ČEKÁ PO SMRTI?

První dny měsíce listopadu jsou v liturgickém kalendáři vyhrazeny našemu vztahu k těm, kteří nás předešli k lidstvu zemřelých. Jsou proto také příležitostí zamyslet se nad tím, jak křesťanství odpovídá na odvěkou lidskou touhu nahlédnout za vysokou zeď oddělující svět živých a mrtvých, do tajemství smrti a do napětí mezi omezeným světem času a Boží věčností.

To je ovšem oblast, která pro nás lidi je a zůstane tajemstvím a zcela se vymyká naší zkušenosti. Je to oblast, pro kterou ani naše vědecká racionalita, na kterou jsme právem hrdí, nemá naprosto žádnou kompetenci. Od poznání empirických věd zde můžeme čekat pouze jedinou poctivou odpověď: nevíme. Je pochopitelné, že se zde tedy během celých lidských dějin setkáváme s nejrůznějšími náboženskými a filozofickými výklady i obrazy umělecké imaginace.

Pokud se materialistické a ateistické ideologie snažily nabízet své názory na posmrtný život a dovolávaly se přitom vědeckého poznání, byl to intelektuálně nepoctivý krok: jejich odpovědi byly hypotézy, výraz jejich apriorního přesvědčení. Dnes právem řadíme sebejistý dogmatický ateismus a materialismus spíše do pestrého světa náboženství – a v něm patří mezi náboženství spíše hodně primitivní.

Něco jiného je ovšem kritický a sebekritický ateismus nebo poctivý agnosticismus – to jsou filozofie, které mohou být užitečným partnerem pro křesťanskou víru a teologii, protože ji pomáhají osvobodit se od naivních náboženských fantazií. Na ty je třeba si dávat pozor a nepodléhat jim.

Když totiž vstupujeme do oblasti křesťanské eschatologie, nauky o posledních věcech člověka a světa, je třeba rozlišovat to, co církev skutečně učí, a to, co je nános dobově podmí-

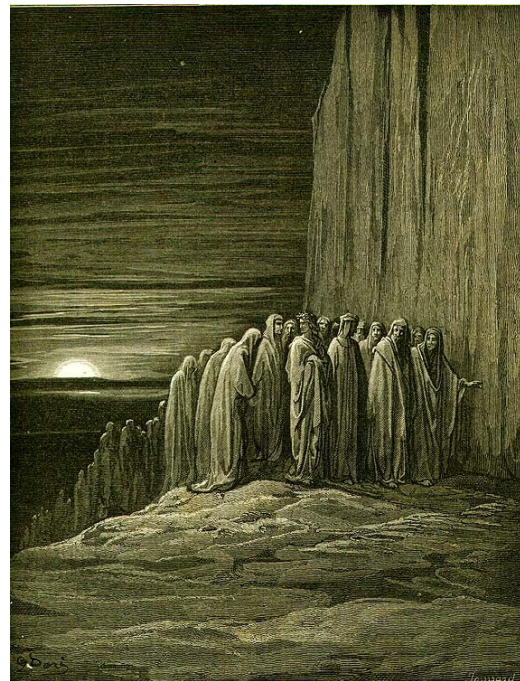
něných představ. Existují mnohé upadlé a karikaturní podoby víry a náboženství a zralá víra je musí odložit.

Křesťanská eschatologie prvních dob, vycházející z židovství a z hebrejské Bible, se zabývala spíše koncem a konečnou proměnou světa než posmrtným osudem jednotlivců. Dokonce v řadě starozákonních textů najdeme místa, která s žádnou posmrtnou existencí jednotlivce nepočítají. Ale jsou tam i hlasy opačné – Bible a židovská tradice jsou pestrý mnohohlas. Když pozdější křesťanské generace upustily od původního očekávání blízkého konce světa, zaměřily se na konečný (posmrtný) osud jednotlivce; eschatologie se takříkajíc „zprivatizovala“.

V dějinách teologie a spirituality se postupně na staletí usadila představa o třech posmrtných destinacích „nesmrtelné duše“ – přičemž samo toto pojetí duše stálo mnohem víc na pohanských (řeckých, zvláště novoplatonských) než biblických (hebrejských) představách. Dnes bychom si neměli plést křesťanské pojetí duše s „psychikou“ či „vědomím“; křesťanské pojetí duše spíše odpovídá našemu pojmu „identita“: to, co tvoří nezaměnitelné jádro naší existence.

Ty tři posmrtné destinace – nejvíc zpopularizované Dantovým eposem *Božská komedie* – byly nazývány nebe, očistec a peklo.

Ve středověku byla nejoblíbenější nauka o očistci. Středověký člověk pod vlivem pesimistické antropologie svatého Augustina příliš nedoufal v bezprostřední přijetí mezi svatě v nebi, cítil se příliš zatížen „dědičným hříchem“ a hříchy své „zkažené přirozenosti“. Ale zároveň věřil, že ho Boží milost ochrání před věčným zatracením. Počítal tedy nejspíš s pobytem v očistci – a staral se o to, aby si tento nepříjemný pobyt už zde na zemi co nejvíce zkrátil.

Představa, že smrt není jen okamžik, okamžik absolutního konce, nýbrž že během smrti a po smrti probíhá určitý proces, při kterém se zemřelý ještě proměňuje, a proto je možné mu pomáhat modlitbami a obětmi, není jen křesťanským specifikem. Připomeňme např. rituály v tibetské či egyptské *Knize mrtvých* či židovský rituál „yahrzeit“. Naději na možnost „posmrtného reparátu“ nabízejí také mnohé – dnes znovu populární – reinkarnační teorie.

Touze zkrátit sobě i bližním pobyt v očistci vyšla církev vstříc praxí udělování odpustků. Na ní se nabílo jak množství problematických představ (počítání dní v očistci, tedy míchání času a věčnosti), tak zejména nemravná praxe jejich prodávání (dokonce jako finančního zdroje válečných akcí).

Skandály s prodejem odpustků vyvolaly u prorockých postav, jako byli Hus a Luther, oprávněné volání po reformaci církve – podobně jako nedávné skandály se sexuálním zneužíváním utvrdily proroka naší doby, papeže Františka, v přesvědčení o nutnosti re-

formy celého klerikálního systému moci, o nutnosti synodální reformy křesťanství.

Mluví-li dnešní teologie o spáse a zatracení, přiznává, že toto učení bylo zejména v lidové zbožnosti během středověku a baroka zaneseno množstvím fantasmagorických představ. Dodnes však některé tyto představy o nebi a peklu přežívají v myšlení některých křesťanů a v kázání některých kněží. Jejich vinou přežívají rovněž v představách mnoha ateistů; už několikrát jsme si řekli, že nemálo lidí se považuje za ateisty proto, že se vymezuje vůči některé z karikatur víry, které víru diskreditují.

Představy lidové fantazie o nebi a peklu do značné míry však znevěhodnila – více než osvícenská kritika – sama realita našeho světa. Komunistické a nacistické koncentráky (a také letošní záběry z Ukrajiny či Gazy) v mnohém předstihly a zastínily obrazy mučičen s čerty a kotly, jimiž strašili barokní kazatelé. Naivní představy posmrtného ráje zase zastínily obrazy pozemského luxusu, jimiž nás bombarduje průmysl komerčních reklam či televizní seriály ze světa elit.

Jak tedy máme žít a promyšlet naši víru a osvobodit ji od jejích karikatur? Na čem ji můžeme postavit?

Nabídnou svou osobní zkušenost víry. Před mnoha lety jsem si zakázal spojovat víru v posmrtnou spásu, v konkrétní podobu jejího naplnění i její ztráty (tedy nebe a pekla) s jakýmkoli představami. Má víra v Ježíšovo vítězství nad smrtí, v Boží moc nad lidským osudem na zemi i po smrti je nepotřebuje. Všechny konkretizující obrazy nebe, očistce, pekla i mnohé spletité teologické, filozofické a psychologické teorie o dění ve smrti a po smrti (včetně zážitků ze stavů tzv. „klinické smrti“) беру s určitou rezervou – na nich moje víra nestojí.

Má víra stojí na důvěře, že smrt není bůh, tedy není absolutní, že jenom Bůh je Bůh, a